

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce : **CH. H.**, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, Věkoše 416, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění ze dne 9. července 2013, č.j. KRPH-48279-77/ČJ-2013-050022, t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen zákon o pobytu cizinců), o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 60 dnů, neboť je to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění. Prodloužena byla doba, stanovená rozhodnutím Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odbor cizinecké policie Hradec Králové, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 17. 5. 2013, čj. KRPH-48279-19/ČH-2013-050022, která činila 60 dnů. V napadeném rozhodnutí žalovaný odkazuje na

ust. § 124 a § 125 zákona o pobytu cizinců a uvádí, že dřívějším rozhodnutím ve věci, tedy rozhodnutím ze dne 17. 5. 2013, bylo rozhodnuto o stanovení doby zajištění v délce 60 dnů od omezení osobní svobody s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění tak, aby bylo vyhoštění uskutečnitelné v době trvání zajištění. V době dosavadního zajištění se však výkon správního vyhoštění nepodařilo realizovat. Dále žalovaný konstatoval, že na žalobce je pohlíženo jako na cizince, když z úředního záznamu Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 5. 2013 plyne, že k prohlášení žalobce o mezinárodní ochraně, učiněného v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová dne 22. 5. 2013, nemohlo být uskutečněno podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany na předepsaném tiskopisu (a tedy naplnění podmínek ust. § 10 odst. 1 zákona o azylu v pl. znění), když žalobce nebyl ochoten uvést důvody, pro které opustil vlast a důvody, pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany. Časová náročnost realizace správního vyhoštění spočívá v nutnosti ověření totožnosti žalobce a zajištění nového cestovního dokladu. Žalobce pobýval na území členských států Evropské unie bez cestovního dokladu, lhůta ukončení prvotního zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. byla stanovena na 14. 7. 2013, žalovanému se však ani přes urgence na příslušném zastupitelském úřadu nepodařilo ověřit žalobcovu totožnost a zajistit vystavení nového cestovního dokladu. V dalším pak žalovaný odkázal na soulad svého postupu ve věci s čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (návratová směrnice) a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod č. 209/1992 Sb. Dosavadní nemožnost vyhostit cizince je zapříčiněna zpožděním při získávání nezbytného dokladu ze strany zastupitelského úřadu, správní orgán nemá pravomoc tento nežádoucí stav ovlivnit, vyhoštění dosud nelze realizovat z důvodů, ležících na jiném státu. Žalovaný postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, s tím, že předpokládal, že potřebné formality budou v prvně stanovené době pro zajištění žalobce vyřízeny, s ohledem na to, že je však potřebné zjistit jeho totožnost a zajistit vydání nového dokladu, je případ složitější než u osob, které dokladem disponují. V dalším pak v napadeném rozhodnutí žalovaný hodnotil přiměřenost dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce, závažnost protiprávního jednání žalobce, kdy opakovaně pobýval na zdejším území a území členských států EU neoprávněně, bez cestovního dokladu a dospěl k závěru, že jeho rozhodnutí je v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy i čl. 8 Listiny základních práv a svobod (Listiny). Jednání žalobce bylo hodnoceno jako velmi závažné porušení právních norem, s nebezpečím opakovaného maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, na cit. územích pobýval i v době zařazení do evidence tzv. nežádoucích osob, vycestování se opakovaně vědomě vyhýbal. Správní orgán v návaznosti na rozhodnutí NSS 1 As 132/2011-51 zvažoval i možnost uložení zvláštních opatření ve smyslu ust. § 123b) zákona o pobytu cizinců, avšak s ohledem na závažnost protiprávního jednání žalobce je shledal nedostačujícími.

Žalobou je namítáno porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, dle něhož se v odůvodnění uvedou mj. důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání,

úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Obecný požadavek na řádné odůvodnění správních rozhodnutí byl v oblasti zajištění cizinců interpretován např. v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2011, čj. 3 A 168/2011-19, kde jako druhý důvod nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí je uvedena absence úvahy o tom, zda správní vyhoštění, za jehož účelem byl žalobce zajištěn, bude vůbec realizovatelné a NSS v rozhodnutí ze dne 15. 4. 2009, čj. 1 As 12/2009-61 mj. uvádí, že je třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvažily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potencionálně možný. Rozsudek se vztahuje k rozhodnutí o zajištění, na imperativu v něm vysloveném je však nutno trvat i jedná-li se o rozhodnutí o prodloužení zajištění, neboť samotný fakt, že se v původně stanovené době zajištění nepodařilo správní vyhoštění vykonat, signalizuje problematičnost výkonu správního vyhoštění a nastoluje otázku vlastní realizovatelnosti správního vyhoštění. Tyto úvahy žalobce v napadeném rozhodnutí postrádá. Z dostupných informací pak má za zřejmé, že v důsledku občanských nepokojů je tuniská státní správa do značné míry paralyzována a považuje za vyloučené, aby k vydání jeho cestovního dokladu došlo do doby, než uplyne maximální doba jeho zajištění.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 13. 8. 2013, které soudu postoupil spolu se správním spisem a žalobou žalobce, uvádí, že žalobce byl zajištěn za účelem správního vyhoštění na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 17. května 2013 a k prodloužení stanovené lhůty zajištění v délce 60 dní došlo o dalších 60 dní rozhodnutím ze dne 9. července 2013 v souladu s právním řádem, zejména zákonem č. 326/1999 Sb., a správním řádem, včetně platné mezinárodní smlouvy, tedy předpisu Evropského společenství Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 z 18. 2. 2003, kterou je upraveno Dublinské řízení, stanovící kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Správní orgán uplatnil svoji pravomoc dle ust. § 164 odst. 1 písm. v) zákona o pobytu cizinců, rozhodl o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, posoudil práva i zájmy účastníka, zabýval se přiměřeností dopadů svého rozhodnutí o zajištění na účastníka řízení, zohlednil zjištěná fakta a skutečnosti, rozhodnutí o zajištění shledal jako přiměřené, rozhodnutí je v souladu s veřejným zájmem a právními předpisy České republiky. Důvody pro zajištění účastníka byly řádně přezkoumány a odůvodněny tím, že cizinec vědomě porušoval právní normy, na území se zdržoval opakovaně neoprávněně i přes pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění. Rovněž nerespektoval lhůtu k vycestování stanovenou výjezdními příkazy a na území ČR a dalších členských států Evropské unie pobýval bez platného dokladu a víza. Cizinec tak opakovaně nerespektoval a mařil rozhodnutí správních orgánů tím, že pobýval na území ČR a členských států EU bez platného cestovního dokladu a víza, a i přes opakovanou možnost opustit legálně území členských států Evropské unie, tak neučinil. Jeho zajištění dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. není proto neadekvátním zásahem do jeho osobní svobody. Správní orgán pak při rozhodování o prodloužení doby zajištění posuzoval skutečnosti, které prodloužení zajištění odůvodňují, důkladně a svědomitě, v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu i Evropského soudu

pro lidská práva. Cizinci byla prodloužena doba zajištění o 60 dnů od okamžiku uplynutí lhůty prvotního rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, doba prodloužení byla stanovena tak, aby v ní bylo možno zjistit cizincovu totožnost a zajistit vydání náhradního cestovního dokladu, který je v případě cizinců, nedisponujících platným cestovním dokladem, jedním z předpokladů pro výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Příprava výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění je za takových podmínek složitější i delší, než v případě cizince, který má platné doklady a o jehož totožnosti nebyly žádné pochybnosti. Na základě praxe se žalovaný domnívá, že doba dalších 60 dnů by měla být dostatečnou pro zajištění formalit ze strany zastupitelského úřadu – Velvyslanectví Tuniské republiky. Při hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí o prodloužení zajištění na cizincův soukromý a rodinný život vycházel žalovaný z úředního záznamu o podaném vysvětlení dle § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který byl sepsán dne 16. 5. 2013, v němž uvedl, že nemá na území ČR trvale žijící příbuzné, ani žádné jiné rodinné vazby a ve vycestování z území ČR mu nic nebrání. Příbuzné má pouze ve Francii, s ČR nemá navázány žádné společenské a kulturní vazby, co do ekonomických poměrů na zdejším území nemá legální zdroj příjmů, ani zde nevlastní žádnou nemovitost či movitý majetek větší hodnoty. Žádné jiné důvody, pro které by nebylo možné rozhodnutí o zajištění z důvodu nepřiměřených dopadů vydat, cizinec neuvedl. Neexistuje tak žádná skutečnost, pro kterou by prodloužení cizincova zajištění dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Při posuzování přiměřenosti dopadů pak správní orgán zhodnotil závažnost cizincova protiprávního jednání, kdy opakovaně pobýval na území ČR a na území členských států EU neoprávněně, bez cestovního dokladu, z území nevycestoval a mařil výkon úředního rozhodnutí a rovněž zvážil rozpor mezi případným zásahem do cizincova života a zájmem společnosti na dodržování podmínek stanovených pro vstup a pobyt cizinců na území ČR a je přesvědčen, že převažuje zájem společnosti na dodržování zákonných norem před případným, byť neprokázaným, zásahem do jeho soukromého a rodinného života, a dospěl k závěru, že rozhodnutí je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem případu. Zajištění cizince je velmi citlivý zásah do jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce, zaručeného čl. 8 Listiny, i čl. 7 a může být přípustný jen za podmínek přísně vymezených nejen zákonem o pobytu cizinců, ale především ústavním pořádkem – zde žalovaný odkazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 1. 2011, čj. 7 As 79/2010-150, rozsudek ze dne 22. 7. 2010, čj. 9 As 5/2010-74, č. 2129/2010 Sb. NSS, či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, č. 229/2009 Sb., v daném případě však považuje daný zásah za nezbytný v zájmu ochrany společnosti, neboť cizinec vědomě nerespektoval nejen právní, ale i morální pravidla, vycestování z území členských států EU se všemožně vyhýbal, ačkoliv tak mohl učinit v souladu s čl. 7 návratové směrnice (viz výše), na území se zdržoval opakovaně neoprávněně i přes pravomocné rozhodnutí správního orgánu o správním vyhoštění. Jeho chování bylo vyhodnoceno jako velmi závažné porušení právních norem, je nebezpečí, že bude znovu mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť opakovaně a dlouhodobě neplnil zákonem uložené povinnosti, na území republiky pobýval bez platného cestovního dokladu, víza či platného

oprávnění k pobytu, pobýval na území členských států EU i v době zařazení do evidence tzv. nežádoucích osob. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Hradci Králové v souladu s ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nařídil ústní projednání věci dle návrhu žalobce na den 21. 8. 2013. K žalobě žalobce doplnil, že on sám žádné konkrétní poznatky o situaci v zemi původu a jeho státní správě nemá. K dotazu soudu upřesnil, že po obdržení rozhodnutí žalovaného se setkal s právníkem, ten sepsal žalobu, o jejích konkrétních důvodech nehovořili. Návratu zpět do Tunisu se ovšem nesmírně obává, měl tam jakési problémy se znásilněním, do ČR přicestoval nelegálně, bez dokladu. Je přesvědčen, že v případě návratu se musí obávat o svůj život. Soud v této souvislosti uvádí, že žalobce v rámci jednání přiměřeně poučil, za přítomnosti tlumočnicka arabského jazyka, že není přezkoumáváno rozhodnutí o případném udělení mezinárodní ochrany, ale toliko o prodloužení doby zajištění za účelem realizace správního vyhoštění.

Pověřený pracovník žalovaného doplnil písemné vyjádření žalovaného, jak uvedeno shora, a to tak, že s námitkou porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu nemůže souhlasit, rozhodnutí je zcela v souladu s právními předpisy. Je jasné, odůvodněné a srozumitelné. Žalobou namítané případy jednaly o zajištění cizince, nikoliv o době dalšího prodloužení, pokud by správní orgán zjistil, že podmínky vyhoštění nejsou realizovatelné, byl by povinen takové řízení ukončit a zajištěného propustit. Taková situace však v případě žalobce nenastala, jeho žaloba proti rozhodnutí o zajištění byla zdejším soudem pod sp. zn. 28 A 3/2013 zamítnuta. Policie České republiky přistoupila k současnému rozhodnutí z důvodu, že přes veškerou snahu se nepodařilo dosud ověřit totožnost žalobce a na zastupitelském úřadu Tunisu v Praze získat cestovní doklad, nutný pro dokončení realizace správního vyhoštění. V současném rozhodnutí se žalovaný zaměřil zejména na odůvodnění prodloužení doby zajištění, což konečně opírá o argumentaci dřívějších rozhodnutí soudu v obdobných věcech, např. z 30. 11. 2011 či z prosince 2011, a to pod sp. zn. 52 A 57/2011 a 52 A 59/2011. Zde byl řešen problém potřeby kontinuálního rozhodování s rozhodnutím o prvotním zajištění, když k tomuto může dojít pouze za naplnění všech zákonných podmínek, žalovaný je proto přesvědčen, že s ohledem na tyto právní závěry soudu není potřebné znovu opakovat veškerou argumentaci zajištění žalobce. K prodloužení doby zajištění je jistě důležité vyjádření tuniské strany o tom, že ověření totožnosti žalobce provedeno bude a že mu bude vydán potřebný doklad. Např. v r. 2009 již takto tuniská strana v jednom případě učinila, a to ve lhůtě 110 dnů, je možno předpokládat seriózní realizaci. O paralyzování tuniské státní správy žalovaný nemá žádné poznatky ani z podkladů ČTK, ani MZV ČR, ani ze zprávy Kongresové výzkumné služby pro Kongres USA.

Oba účastníci setrvali na původních návrzích, náhradu nákladů řízení neúčtovali.

Soud po projednání a přezkoumání věci konstatuje, že o zajištění cizince za účelem realizace uloženého správního vyhoštění bylo rozhodováno, jak uvedeno výše, rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 5. 2013, proti tomuto rozhodnutí podal

žalobce žalobu, o níž rozhodl krajský soud dne 18. 6. 2013 pod sp. zn. 28 A 3/2013 zamítnutím žaloby jako nedůvodné. V tomto rozhodnutí soud velmi podrobně přezkoumal veškeré podmínky pro zákonnost cizincova zajištění dle zákona o pobytu cizinců, správního řádu, ale i z pohledu judikatury Nejvyššího správního soudu. Soud tak přistoupil na argumentaci žalovaného, jak uvedena výše, že ve věci současné nepovažuje podrobné odůvodnění oprávněnosti zajištění cizince za účelem realizace správního vyhoštění za potřebné. Předmětem přezkumného soudního řízení je zákonnost a správnost rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2013, kterým došlo k rozhodnutí o prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění, tedy zcela konkrétně, přezkoumání zákonnosti dalšího omezení osobní svobody cizince za tímto účelem. Soud je přesvědčen, že otázkou tak je, zda-li platná právní úprava a jak takový institut upravuje.

Ustanovení § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. ukládá policii stanovit ve svém rozhodnutí dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je pak policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V ust. § 125 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. Jak vyplývá z výše uvedeného, osobní svoboda cizince byla omezena dnem 16. 5. 2013, 60ti denní lhůta končila dnem 14. 7. 2013. V té době již žalovaný rozhodl o nutnosti jejího prodloužení, toto rozhodnutí, dle přesvědčení soudu, řádně a obsažně odůvodnil, a to tak, že již z předchozích případů, kdy bylo v obdobných věcech jednáno s příslušnými orgány země původu žalobce, lze předpokládat, že bude realizováno jejich současné vyjádření v tom smyslu, že provedou ztotožnění žalobce a bude mu vydán potřebný cestovní doklad k opuštění území ČR. To, že se tak nestalo ve lhůtě 60 dnů, ještě nemůže znamenat, že bez dalšího lze předpokládat nerealizovatelnost zadaných úkonů. K takovému závěru nenalezl ani soud žádných pádných důvodů. Námitka žalobce o paralyzování správních orgánů Tuniska není ničím podložena a při jednání soudu žalobce sám prohlásil, k cílenému dotazu soudu, že ani neví, že taková konkrétní námitka byla v žalobě uvedena a o takové skutečnosti nemá žádný konkrétní poznatek. Dle § 126 zákona o pobytu cizinců je policie povinna po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají, soud je přesvědčen, že s ohledem na odůvodnění zajištění, kdy k tomuto došlo u žalobce poté, co opakovaně nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, na území se zdržoval bez platných dokladů a mařil výkon rozhodnutí a vyhýbal se vycestování, tyto důvody trvají i nadále, resp., soud nespátřil žádný z důvodů, upravených ust. § 126a) – 127 zákona o pobytu cizinců. Na základě argumentace žalovaného, který kromě případné urgency ve věci nemá jinou pravomoc zásahu ve věci vydání cestovního dokladu vůči zastupitelskému úřadu – Velvyslanectví Tuniské republiky – je pak zcela zřejmé, že žalovaný učinil dosud ve věci realizace vycestování cizince (žalobce) po rozhodnutí o správním vyhoštění vše, co bylo možno dle zákonné úpravy požadovat. Odůvodnění jeho rozhodnutí pak soud shledal zcela v souladu s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když jsou zde přehledně uvedeny důvody výroku, podklady, které žalovaný hodnotil i úvahy, kterými se při tomto hodnocení řídil, konečně i podmínky naplnění ust. § 124

odst. 1 písm. b), § 124 odst. 3, ale i ust. § 123b) a § 124b) zákona o pobytu cizinců, a řádně odůvodnil i skutečnost, proč je v současné době pohlíženo na žalobce jako na cizince přesto, že učinil prohlášení o mezinárodní ochraně, jak uvedeno výše. Soud na základě popsanych skutečností nemohl přisvědčit žalobnímu návrhu, žalobu shledal nedůvodnou a tuto, v souladu s ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s. – zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, ostatně náhradu nákladů řízení nežádal a žalovaný, který úspěch měl, náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 21. srpna 2013

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně